

vet formidlet først. Derfor vil arbejdsformidlingens opgave i stigende grad være at formidle de sidste 153.000 tilbage på arbejdsmarkedet, og det vil i gennemsnit være mere omkostningskrævende.

Vi er meget optaget af at højne kvaliteten i aktiveringsindsatsen, og derfor skal der senere i dag behandles lovforslag, der netop tager sigte på dels at give nogle nye redskaber og dels at øge fleksibiliteten i aktiveringspolitikken, så vi kan højne kvaliteten og få en større effekt af den aktivering, der gennemføres fra statens side.

Poul Nødgaard (DF):

Tak for svaret! Det var ganske flot, men jeg vil godt lige spørge:

Med hensyn til de mange kurser, der finder sted for ledige, går jeg ud fra, at ministeren og hans udmærkede embedsstab læser meget i aviserne om, hvor megen kritik – og jeg tror endda også berettiget kritik – der er af mange af de kurser med hensyn til indholdet. Og jeg kunne godt lige tænke mig at høre en kommentar fra ministeren med hensyn til, om det er noget, man gør noget ved, for der er jo ikke noget, der er værre for en ledig, end at komme på et kursus, hvis vedkomende finder, at det, der sker, er komplet ligegyldigt.

Mit næste spørgsmål er vedrørende den aftale om finansloven, der nu er indgået. Den siger jo noget om, at man vil ansætte en masse i offentlig tjeneste, og det er formentlig nogle af dem, der er ledige nu, går jeg ud fra – altså de 50-60-årige, eller hvor gamle de nu er – og så spørger jeg ministeren: Hvis de bliver trukket ud og kommer i nogle beskæftigelsesprojekter i det offentlige, må bidragene til arbejdsmarkedsrådene da gå kraftigt ned? Eller gør de det ikke, og hvorfor går de så ikke ned?

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Der var jo to spørgsmål, og på det første kan jeg svare kort:

Vi har for måneder siden etableret et særligt overvågningsberedskab, der betyder, at vi tager konkret affære, hvis der offentligt rejses kritik af enkelte aktiviteter. I mange tilfælde viser der sig, at der ikke er tale om nogen generel kritik, men en uheldig episode, og det gør vi alt hvad vi kan for at forebygge.

Vi har et meget højt aktivitetsniveau, og det kan ikke undgås, at der kan forekomme situationer, hvor en enkelt eller flere arbejdsløse fin-

der, at det er svært at se perspektivet med aktiveringen. Perspektivet med aktiveringen skal jo altid være, at den fører til beskæftigelse i den sidste ende, og det er det, vi bestræber os på at få endnu tydeligere frem.

Med formandens tilladelse kan jeg lige nå at svare på den sidste del af spørgsmålet: Det er rigtigt, at hvis kommunerne, amterne eller staten ansætter en række af de langtidsledige i de nye servicejob, vil det aflaste ressourcerne brugt på aktivrammen.

Poul Nødgaard (DF):

Så skal mit sidste spørgsmål til arbejdsministeren være:

Man bruger meget udtrykkene »pengene følger barnet«, »pengene følger patienten«, og så dan kunne jeg blive ved. Hvorfor kan man ikke på samme måde sætte en regulator ind, der afgør i både op- og nedadgående retning, hvor meget arbejdsmarkedsrådene skal have?

Jeg føler ikke, det sker, og jeg tror, man rundtomkring føler, at uanset hvor mange eller hvor få ledige, der er, bliver bevillingerne bare ved med at stige, og derfor spørger jeg: Kunne man dog ikke indsætte en sådan regulator i hele systemet, så det nøjagtigt blev regnet ud, hvor mange penge de enkelte arbejdsmarkedsråd har til rådighed pr. år?

Det er sagt i en utrolig positiv mening, for det skal også være sådan, at folk forstår det, vi laver herinde.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Nu er det næppe regeringspartierne, hr. Poul Nødgaard har hørt tale om, at pengene skal følge barnet. Men jeg kan sige om budgetteringen af aktiveringsindsatsen, at det netop er sådan, at rådernes bevillinger bliver fastsat på den måde, at rådene laver en prognose over de lokale virksomheders konkrete behov for arbejdskraftressourcer og -kvalifikation, og på baggrund af de behov, virksomhederne giver udtryk for, og det konkrete antal ledige, der er i regionen, udmåles bevillingen. Det forandrer sig dramatisk fra år til år i overensstemmelse med udviklingen i beskæftigelsen og sammensætningen af gruppen af arbejdsløse i den enkelte region, så det foregår faktisk meget minutøst og er slet ikke udtryk for nogen automatisk fremskrivning af det foregående års behov – slet ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet.